Proletari din toate țările uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 91 (547) * sîmbătă 10 noiembrie 1956 * 4 pag. 15 bani

Pretutindeni în patria noastră, oamenii muncii au sărbătorit cu însuflețire aniversarea marelui Octombrie.

Prin glasurile lor

Marți, în sala Floreasca, cinci mii de inimi au vibrat de aceeași emoție, cinci mii de glasuri și-au spus laolaltă dragostea pentru partid, pentru popor, pentru prietenii sovietici.

Cei ce participau atunci la solemna adunare din ajunul marii sărbători a aniversării Revoluției Socialiste, erau muncitori din uzinele capitalei, cărturari, militari, activiști obștești. Pe piepturile multora străluceau medalii amintind de eroismul cu care poporul nostru s-a avîntat în acești ani în bătălia de zidire a socialismului, de consolidare a orînduirii noi, democrat populare. Entuziasmul cu care participanții și-au manifestat încrederea nezdruncinată în viitor, hotărîrea fermă de a duce mai departe lupta pentru biruința deplină a socialismului, răsuna măreț în uriașa sală. Poporul întreg, prin glasurile lor, cinstea amintirea vie a lui Octombrie. A acelui Octombrie de la care a pornit, pentru toți asupriții lumii, raza nădejdii și îmbărbătarea la luptă.

Poporul nostru muncitor știe că datoria lui sfîntă față de Marea Revoluție, care ne-a înlesnit și nouă drumul spre libertate, este munca dîrză, creatoare, fără preget, apărarea fermă a cuceririlor sale împotriva oricărui dușman. Și a arătat că știe să-și îndeplinească această datorie. In glasurile celor cinci mii de oameni ai muncii, a răsunat atunci, în sala cea mare, dîrzenia întregului nostru popor, unitatea lui neclintită în jurul partidului și guvernului.

Cuvîntarea ținută de tovarășul Constantin Pîrvulescu a fost necontenit subliniată cu furtuni de aplauze și ovații. Trecînd în revistă mărețele succese dobîndite de oamenii sovietici de la Revoluție pînă azi, tovarășul Pîrvulescu a arătat apoi ajutorul pe care U.R.S.S. l-a dat și-l dă celorlalte state din lagărul socialismului, a zugrăvit prestigiul și puterea tot mai mare a acestui lagăr pe arena mondială. Amintind victoriile repurtate de țările socialiste în lupta pentru pace și progres, vorbitorul a arătat că vigilența popoarelor nu trebuie să slăbească nici o clipă în fața uneltirilor imperialiștilor și reacțiunii. Unitatea popoarelor libere, dîrzenia lor, sînt un zid puternic de care se va frînge orice lovitură a dușmanilor păcii și vieții.

Cînd tovarășul Pîrvulescu a făcut un istoric scurt al înfăptuirilor din patria noastră, ca un film s-au perindat prin mintea celor prezenți uzinele, fabricile și orașele cele noi, înălțate în anii puterii poporului, lupta eroică pentru o înaltă producție, bătălia de pe cîmpuri pentru pîinea îmbelșugată a poporului, chipurile dragi ale comuniștilor care conduc aceste lupte..

Pentru toate aceste realizări mărețe, pentru viața cea nouă născută din lumina lui Octombrie, cei cinci mii de oameni și-au exprimat cu înflăcărare hotărîrea de a lupta necontenit. Și prin glasurile lor grăia întregul popor al patriei.

Carnaval pionieresc...

In după amiaza zilei de 6 noiembrie, copiii de la Școala elementară de 7 ani din Lonea, au organizat un carnaval pionieresc. Au venit la carnaval Alba ca Zăpada cu cei 7 pitici Zîna florilor. N-au lipsit de la petrecere nici coșarii. Ceilalți pionieri s-au îmbrăcat în costume romînești, rusești și maghiare. In sală a fost multă voie bună și veselie.

Clasele a V-a, a VI-a și a VII-a și-au arătat măiestria și vioiciunea în executarea cîtorva dansuri, iar cei mici au organizat un concurs „Cine recită mai frumos".

Irimie STRAUȚ

Dragi prieteni

„Pionierii din Stelnica sărbătoresc azi în școala noastră victoria Marii Revoluții din Octombrie". Așa sînt scrise primele rînduri ale scrisorii pe care unitatea de pionieri o trimite pionierilor din Școala nr. 40 din Moscova...

In prima parte a programului, tovarășul profesor le-a vorbit copiilor despre însemnătatea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, despre munca oamenilor sovietici și mai ales despre prietenia cu celelalte popoare. A urmat apoi un program artistic. Clasa a VII-a a prezentat dansurile „Nunta siberiană", „Careliana", „Ochi căprui". Cei din clasa a VI-a au cîntat iar pionierii din clasa a V-a și cei mici au recitat poezii închinate pionierilor și oamenilor sovietici. Apoi băieții au admirat cusăturile lucrate de fete în cinstea zilei de 7 Noiembrie, expuse la expoziție.

La sfîrșitul serbării, Zaharia Mariana, președinta unității propuse să trimită o scrisoare pionierilor sovietici. Propunerea îi bucură pe toți și cu multă voie bună s-au apucat să scrie.

Ștefan ALECU
corespondentul „Scînteii pionierului" pentru regiunea Constanța

Copiii au sărbătorit 7 Noiembrie

Sărbătoare

Unitate, pentru aducerea drapelului, drepți!

Comanda răsună ca un ecou în sala cea mare a Școlii medii mixte nr. 18 din București, dominată de un mare tablou înfățișînd pe Lenin.

In aer plutește un iz de sărbătoare, iar copiii în uniforme pionierești, proaspăt călcate, alcătuiesc un careu desăvîrșit.

— Dragi copii!... Glasul energic al instructoarei pare că tremură puțin din pricina emoției. Adunarea noastră festivă de azi este închinată sărbătoririi celei de a 39-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Dau cuvîntul tovarășei directoare Elena Enăchescu.

Cu părul cărunt, așezîndu-și mai bine ochelarii, directoarea își începu cuvîntarea:

— Se împlinesc 39 de ani de cînd muncitorii ruși, sub conducerea comuniștilor, în frunte cu marele Lenin, au răsturnat pentru totdeauna orînduirea burgheză și au creat primul stat al muncitorilor și țăranilor...

Aplauze prelungi salută întîile cuvinte ale directoarei. Cu ochii minții, copiii urmăresc lupta neînfricată împotriva intervenționiștilor, lupta pentru construirea socialismului, apoi mărețele realizări ale Uniunii Sovietice în drum spre comunism.

— „Și dacă copiii țării noastre — încheie directoarea — trăiesc astăzi liberi și fericiți, învață și se joacă fără grija zilei de mîine, aceasta se datorește în primul rînd Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, care a arătat calea omenirii spre fericire.

Glasurile răsună de voioșie și dragoste nețărmuită, atunci cînd copiii, salutînd pionierește, intonează cele două imnuri înfrățite: imnul R.P.R. și imnul U.R.S.S.

„Puternică liberă, pe
soartă stăpînă
Trăiască Republica
Populară Romînă"

...Și apoi cuvintele pline de măreție ale imnului sovietic:

„Nalță-te-n glorie, patrie
liberă,
Stîlp al frăției popoarelor
ești
Steag al sovietelor, steag
al popoarelor,
Spre biruință ne
călăuzești.

Copiii au recitat apoi versuri în limba romînă, în limba rusă și în alte limbi.

Primul a fost Amărică Dan, președintele unității:

«Много лет из года в год,
Славный праздник в честь свобод
Дружно празднует народ»

Versuri despre Marea Revoluție din Octombrie au răsunat și în limba franceză, rostite de Feldman Aurel din clasa III-a:

„Vive Octobre, camarades
Octobre et ses baricades.
Vive Octobre et ses dècrèts!
Si le parti nous apelle
Nous rèpondons: toujours prêts!"

După adunare, copiii au plecat spre casele lor purtînd în inimă bucuria marii sărbători.

In aceeași zi

...în jurul orelor 18, o mare frămîntare domnea la Școala mixtă nr. 120 In sala de festivități se făceau pregătiri febrile. Dacă ai fi deschis ușa clasei prin fundul sălii, ai fi rămas surprins văzînd o mulțime de fete îmbrăcate în costume de diferite culori, ale diferitelor popoare.

Nu a fost nevoie de prea multă trudă ca să aflăm ce se petrecea de fapt. Copiii aveau să sărbătorească ziua de 7 Noiembrie în tovărășia unui poet iubit de ei: Eugen Frunză.

*

...Și iată că o explozie de aplauze îl întîmpină pe mult așteptatul musafir. De la locul de cinste unde a fost așezat, el a putut urmări tot ceea ce ne vom strădui să redăm noi în cîteva cuvinte.

Mai întîi, s-a înfățișat Maicu Marieta din clasa a VII-a B.

— Poetul Eugen Frunză se află printre noi — a început ea, cu glasul vibrînd de emoție. Tînăr, prin tinerețea plină de avînt a versurilor sale, în poeziile pe care le-a scris, el ne-a înfățișat schimbările ce au avut loc în țara noastră pornită pe drumul socialismului. Gînduri de luptă, împlinirea dorului de veacuri pentru o viață fericită, însfîrșit, tot ce a realizat poporul nostru se află în poeziile lui Eugen Frunză.

Cu bucuria celui ce se știe prețuit, poetul a ascultat, recitate de copii, multe din poeziile sale, în care este vorba despre muncă, luptă, ură față de capitaliști.

Iar între acestea, au fost intercalate dansuri și cîntece.

Clasa a IV-a B, trebuie s-o recunoaștem, a fost la înălțime în această seară. Echipa de dansuri din această clasă și-a început programul cu un dans maghiar care a cules aplauze furtunoase

Au urmat apoi un dans sovietic, un program de balet pe muzică de Strauss și Delibe, un dans chinezesc... De parcă toate popoarele lumii se adunaseră în sala de festivități a Școlii nr. 120, să sărbătorească aci 7 Noiembrie.

Și printre altele, dați-mi voie să vă spun cîteva versuri dintr-un cîtec vesel executat de trio: Rădulescu Luminița-Olteanu Mariana-Badea Eleonora:

„In clasa noastră învață"
ne povestește cîntecul,
„Un scamator vestit..."
Și mai departe:

„Adesea el la tablă
Ne-arată iscusit
Cum opt încape-n șapte
Puțin.. înghesuit!
La hartă, cu bagheta,
Din sat el face-oraș,
Iar marea izvorăște
Din... munții Făgăraș".

A fost și rîs și joc și cîntec ca într-o zi de sărbătoare.

La sfîrșit, copiii au mai stat de vorbă cu poetul iar cei din clasa VII-a A au cerut neapărat ca tovarășul Eugen Frunză să scrie o poezie anume pentru ei. Apoi, cu toții, i-au dăruit flori și o cravată de pionier... Iar noi, indiscreți, ne-am găsit ca tocmai această scenă s-o fotografiem ca s-o vedeți și voi.

Cînd au plecat, plini de bucuria acelei seri, părea că peste strada în sărbătoare, dăinuie versurile calde ale poetului recitate chiar de el:

„Nu-i jertfă prea mare, să cazi apărînd
Asemenea zile minune.
Căci nu are omul nimica mai sfînt
Decît libertatea, pe lume".

A. WEISS

16 ANI dela prăbuşirea Doftanei

„Ilie Pintilie" la Doftana. Reproducere după tabloul lui G. Şaru

Cît de viguros şi emoţionant a redat pictorul Şaru, în tabloul său, chipul neuitat al lui Ilie Pintilie, vajnicul luptător comunist... Tabloul te poartă cu gîndul înapoi, către acea noapte neguroasă a lui noiembrie 1940, cînd Doftana, închisoarea în care burghezia îi tortura pe cei mai buni fii ai clasei muncitoare, s-a prăbuşit. Printre cei 14 luptători antifascişti omorîţi sub zidurile ei, se afla şi Ilie Pintilie. Amintirea lui şi a tovarăşilor lui căzuţi pentru libertate, va rămîne nepieritoare în inima poporului nostru.

RASPUNSUL

de Veronica PORUMBACU

Işi răsfoia, subliniind, dosarul.
O muscă bîzîia pe capu-i chel.
Se deschisese uşa. Comisarul
zări pe arestatul mărunţel.

Inalt şi îngîmfat, îşi strînse haina
şi plescăi din limbă, surîzînd:
„Ia uite, dumitale-ţi umblă faima
că Iaşu-ntreg nu-ţi iese din cuvînt?"

Făcu apoi o pauză mai mare;
dădu de duşcă un pahar de rom:
„Dar după spuse, fie-mi cu iertare,
credeam că eşti o namilă de om!"

Il măsură din uşă Pintilie:
„O namilă? Nu zău! Cu ce-am avut
în blid, din marea milă-a burgheziei,
noi, namile, vezi bine, n-am crescut"

Inspectorul, cu capul dat pe spate
rînjea nestăpînit: „Şi Ieşii mei
s-au speriat de-un metru jumătate?"
Slugarnici, doi agenţi, rînjeau şi ei.

„Nu vă-nspăimînt. Nici nu e de mirare
Sînt mic de stat, dar temeţi-vă, da,
de clasa mea, de uriaşul care
vă poate-n adevăr înfricoşa!"

...Era o noapte clară-n Sărărie.
Dinspre-Atelier, sirena-a şuierat;
Iţi răspundea, Ilie Pintilie,
făcînd răspunsul tău, mai răspicat.

★

POPORUL MAGHIAR A ÎNVINS

Nu sînt multe zile de cînd oamenii cinstiţi de pretutindeni au urmărit cu încordare, cu uimire şi mînie, un eveniment dureros: complotul reacţionar din Ungaria. Complotul acesta a făcut să curgă mult sînge nevinovat, pîrjolind şi ruinînd case şi străzi întregi din Budapesta. Reacţiunea maghiară s-a folosit în scopurile ei criminale de frămîntările, de năzuinţele drepte ale poporului muncitor din Ungaria. Oamenii muncii maghiari doreau ridicarea nivelului lor de trai, înlăturarea greşelilor făptuite de unii conducători şi a încălcării legilor, doreau democratizarea continuă, adîncă, a ţării, pentru a păşi mai cu temei şi mai repede spre viitorul socialist. Profitînd de aceste acţiuni juste, sănătoase, ale poporului maghiar, banditii fascişti au ieşit la iveală şi au încercat să devină iar stăpîni. Inşelînd în chip mişelesc poporul, ei au pus în fruntea statului o seamă de miniştri străini de năzuinţele maselor. Aceştia s-au grăbit să ia măsuri duşmănoase. Au denunţat unilateral tratatul de la Varşovia — care leagă Ungaria de ţările frăţeşti, socialiste — au împroşcat cu noroi Uniunea Sovietică, au încercat să-i alunge pe comunişti din guvern, şi-au propus să despăgubească pe industriaşi, să dea înapoi pămînturile moşierilor şi cîte alte mîrşăvii. Pe cine se sprijineau în aceste acţiuni? Răspunsul l-au dat însăşi faptele: imperialiştii străini, care de mult aşteptau un asemenea prilej, au trimis de îndată în Ungaria bande numeroase de mercenari, bine înarmate, care să ajute la înrobirea poporului maghiar. Aceste bande, împreună cu duşmanii dinăuntru ai Ungariei noi, s-au dedat la acţiuni bestiale, sîngeroase. Au incendiat sute de clădiri şi fabrici, au împuşcat sute de patrioţi, au aruncat în aer poduri, au răsturnat monumentele eroilor sovietici, au schingiuit sute de ostaşi ai armatei populare. Nu era nici-o îndoială pentru nimeni, că ei voiau să sugrume orice urmă de libertate a poporului şi să readucă regimul vechi, de exploatare şi teroare fascistă.

Poporul maghiar nu s-a lăsat însă îngenunchiat. Infruntînd gloanţele, comuniştii au stat la datorie. Ei au format un guvern revoluţionar muncitoresc-ţărănesc, care a luat conducerea luptei. Guvernul revoluţionar a cerut sprijinul armatei sovietice, cu ajutorul căreia acţiunile criminale ale fasciştilor au fost înăbuşite definitiv.

Bucuria poporului maghiar pentru izbînda sa, este şi bucuria tuturor popoarelor din lagărul socialismului, bucuria tuturor oamenilor cinstiţi. Ca o dovadă de adîncă frăţie şi solidaritate, Uniunea Sovietică a hotărît să trimită poporului maghiar, gratuit, o cantitate uriaşă de alimente şi materiale de construcţie, pentru a putea face faţă situaţiei grele lăsată de sîngerosul eveniment. Republica Populară Romînă şi alte ţări au hotărît de asemeni să ajute economiceşte poporul maghiar.

In marea familie a ţărilor păcii şi socialismului, poporul maghiar va izbuti să-şi vindece curînd rănile, pornind cu mai mult avînt spre viitor.

Acolo unde cresc lămîii, portocalii, rodiile şi smochinii

Veţi crede poate că-i vorba despre însorita coastă a Dalmaţiei, sau de sudul dulce al Italiei ori de vreo altă localitate dintr-o regiune subtropicală? Nu, însă dacă vreţi să cunoaşteţi neapărat unde-i locul, atunci să pornim la drum. A.. vreau să vă mai spun ceva: pentru asta nu trebuie să cunoaşteţi multă geografie şi nici să vă pregătiţi pentru călătorii îndelungate

Vom lua trenul numai, şi nu vom coborî decît în gara Lovrin din reg. Timişoara.

Poate vă întrebaţi de ce tocmai satul Lovrin e ţinta călătoriei noastre?

Ce vă miraţi aşa, nu vă vine a crede? Vreţi să vedeţi cu ochii voştri! Foarte bine! A, dar iată că, luîndu-ne cu vorba, am şi ajuns.

Să intrăm şi să facem cunoştinţă cu cercetătorul ştiinţific Stanciu Gheorghe.

— Vreţi să ne povestiţi şi nouă despre această staţiune?

— Cu plăcere. In 1951—52, oamenii de ştiinţă de la noi analizînd condiţiile de climă de aici — au hotărît să creeze această staţiune. N-a fost deloc uşor. Era vorba să se cultive în cîmp plante subtropicale, ca orice măr sau prun. Am pornit la muncă pentru că aveam în faţă experienţa şcolii lui Miciurin. Pentru că trebuia să plantăm eucalipţi, smochini, lămîi, portocali, mandarini, rodii, măslini. Am propus ca metodă principală de lucru „alegerea şi educarea" pentru că metoda hibridării este mai îndelungată. Ce-am făcut atunci?

Seminţele s-au semănat direct în cîmp, în condiţii normale, fără o îngrijire specială. Au încolţit acelea cărora le-au convenit solul nostru uscăcios, şi căldura de aici. Le lăsam în cîmp pînă la venirea iernii cînd temperatura era de minus 10^0-12^0, cînd noi îi acopeream cu nişte tocuri de răsadniţă. Primăvara îi alegeam pe cei mai rezistenţi. Ştiţi cîte fire găseam? 50—60 şi astea din 10.000—15.000 de puieţi.

Aceşti puieţi îi plantam apoi definitiv într-un sistem de tranşee. Ei s-au dovedit a fi rezistenţi la temperatura de minus 6^0-8^0.

Insă să nu credeţi că a fost chiar aşa de simplu.

După trei ani de lucru, tocmai cînd am obţinut prima fructificare şi cînd reuşisem să imprimăm la plante un repaus de vegetaţie în timpul iernii, au venit nişte friguri nemaipomenite pe aici. Astfel în iarna lui 1953—1954 au pierit cele mai multe plante. Iar în iarna lui 1955—1956 cînd a fost —30^0, am observat un fenomen

interesant; deşi mai frig ca în alte ierni, plantele s-au acomodat mai bine, arătînd că se pot adapta bine în jurul temperaturii de —14^0.

Noi nu ne-am descurajat şi iar am luat lucrul de la capăt. Am luat seminţe de la fructele acestor plante care au rezistat şi le-am plantat iarăşi. Am reuşit să avem plante rezistente care, trecute în tranşee, se comportă foarte bine.

Acum vrem să obţinem prin hibridare plante cu frunza căzătoare, care plantate în cîmp deschis să crească în voie, ca orice pom. In timpul iernii le vom proteja, învelindu-le tulpina cu stuf.

Cu lămîii şi portocalii ne găsim la început, însă cu toate acestea, veniţi să vedeţi că avem şi fructe.

— Da, dar nu se pot mînca!

— „Sigur, sînt încă verzi, însă am eu ceva foarte bun, veniţi!

„Uitaţi-vă: aici, pe acest loc, avem 1000 m^2 cu tufe de smochini. Cu ei am mers mai bine. In 1953 am cules 2.000 kg. de fructe verzi. In anul acesta am strîns 3 tone şi asta numai din prima recoltă. Pentru că n-am ce să vă mai spun, vă invit să gustaţi din primele smochine romîneşti".

...Sînt bune, nu? Acum hai să ne despărţim de tov. Stanciu Gh. şi să-l lăsăm să lucreze mai departe la portocali şi lămîi, iar la vara viitoare să-l vizităm din nou.

C. MIHAI

Plaiuri natale

MI-E DRAG ORAŞUL MEU

Oraşul meu, Alexandria, este înconjurat de o cîmpie întinsă cît vezi cu ochii... Vara, cîmpia pare o mare ce-şi unduieşte valurile-i galbene în bătaia dogoritoare a soarelui. Oamenii, încă din timpuri vechi, s-au ocupat cu agricultura şi grădinăritul. (Lucru pe care îl fac şi astăzi). Cultivă grîu, porumb, floarea soarelui şi „aur alb". Grădinarii, familii de bulgari veniţi de mult de peste Dunăre, au la marginea oraşului bostănării şi straturi cu zarzavat.

Alexandria e aşezată în vale. Stejari falnici străjuiesc şoseaua care duce spre pădure. Aici sînt din loc în loc poeniţe presărate cu flori şi iarbă arsă nemilos de soare.

Vechea pădure a Deliormanului sau codrul nebun, sălbatic, acum nu mai este aşa de întinsă, iar rîul Vedea are apa scăzută.

In oraş avem un muzeu cu mărturii din viaţa trecută a împrejurimilor. Se găsesc aici măsele de mamut, bani, oale din timpuri străvechi, coarne mari de bour.

Oraşul meu se măreşte şi se înfrumuseţează mereu. Iubesc mult pădurea, rîul, locul meu natal!

Georgeta NICOLAE
pionieră cl. a VII-a
Alexandria, reg. Buc.

COMUNA MEA

Comuna mea natală este aşezată la poalele munţilor Parîng, pe frumosul plai Miruşa. La răsăritul ei, Olteţul porneşte vijelios şi o desparte de comuna Polovraci. Galbenul udă comuna şi lasă ca în valurile sale să se oglindească bătrîna peşteră a „Muierilor" declarată monument al naturii

Pe plaiuri verzi, ciobani sprinteni ca şuvoaiele munţilor îşi mînă turmele de oi, cîntînd doina din caval.

Sărbătorile, locuitorii îmbrăcaţi în costume naţionale merg în centrul comunei, unde pornesc o horă veslă, moştenită de la strămoşi.

Mariana CANALE
pionieră
comuna Baia de Fier
reg. Craiova

PE URMELE ARHEOLOGILOR

— Să organizăm o adunare cu tema „O călătorie în lumea antică" — propuse Voicu.

— Și o vizită la muzeu, spuse cineva.

— Cîteva excursii la locurile istorice din regiunea noastră, zău, ar fi tare interesante, se auzi o altă voce.

Astfel, în adunarea de alegeri a colectivului de conducere al detașamentului, s-au făcut multe propuneri pentru planul de muncă. Nu rămînea decît ca ele să fie îndeplinite.

INTÎLNIRE CU ISTORIA

...„De-a lungul veacurilor, pe pămîntul patriei noastre au trăit diferite popoare. Și la noi în regiune, în unele locuri, prin săpăturile arheologice care s-au făcut, s-au găsit obiecte care ne vorbesc despre existența acestor popoare. Pămîntul e întocmai ca o carte care ne

povestește frînturi din istoria noastră"... Așa își depăna istorisirea tovarășul Simache Nicolae, directorul „Muzeului regional de istorie" din Ploiești.

Rînd pe rînd, micii vizitatori au privit măseaua de mamut găsită la Buștenari, vertebrele de hienă descoperite în Peștera Ialomiței și nu au pierdut nici-un prilej să-și noteze în carnețele tot ceea ce li s-a părut mai interesant.

Intr-una din camere, un grup de copii s-a îngrămădit peste ceva. Toți ceilalți

sînt așa de curioși, încît au luat-o după ei, văzînd că tovarășul Simache a mers să le dea explicații. „Aceasta e mantia lui Constantin Brîncoveanu. Uitați și biroul lui Alexandru Ion Cuza". Copiii, s-au apropiat cu grijă și au privit obiectele. apoi s-au uitat cu atenție la macheta castrului roman descoperit la Drajna, la armele de bronz, la cîteva săgeți și alte lucruri. Vizita la muzeu i-a ajutat pe pionieri să cunoască mai bine istoria patriei și ținutul natal. Aceasta a fost prima acțiune pe care a organizat-o detașamentul.

UN NOU VIZITATOR

Pe lîngă grupul nostru mergea tot timpul un băiat mai mic decît toți. Nu mai pridídea să noteze spusele tovarășului Simache care era și profesorul său de istorie.

— Ce notezi așa de zor? îl întrebă unul dintre pionierii detașamentului.

— Am fost bolnav și vin aici să înțeleg mai bine ceea ce citesc la istorie. Notez ce mi se pare mai interesant, se grăbi să explice băiatul.

Așa l-au cunoscut pionierii detașamentului 9. de la Școala medie nr. 1 din Ploiești, pe Ion Bradu, noul vizitator al muzeului. El este în clasa a V-a la aceeași școală. A fost bolnav și n-a mers la școală multă vreme. Acum însă, vrea să-și ajungă colegii și depune multe eforturi. Ion a devenit prietenul detașamentului 9, și pionierii l-au invitat să mai vină și la alte acțiuni pe care le vor face ei.

La sfîrșitul vizitei, pionierii l-au rugat pe tovarășul Simache să-i ducă și în excursie la Buștenari, Drajna, și Tîrșor, unde micii istorici vor să cerceteze locurile despre care aflaseră în seara aceea.

E. CHIRAN

O „MARE" DESCOPERIRE...

—FOILETON—

Renumitul geograf N. Mariș zboară de cîteva ore în drum spre locurile care-i vor aduce faimă și glorie. Acum se află în cabina avionului și privește jos printr-o lunetă. După indicațiile hărții pe care o ține în mînă, ar trebui să se afle deasupra unui masiv muntos. Jos însă, se zărește un oraș. Imbrăcat foarte gros, ca să poată preîntîmpina frigul (sigur fiind că orașul se află în munți). N. Mariș aterizează. Iată, a atins pămîntul. Cu carnetul și creionul în mînă, N. Mariș își face apariția. In jur străzi largi, mașini luxoase, lume multă, căldură. Oamenii parcă nu-i seamănă. N. Mariș privește atent și cu teamă ca să le descopere un ochi în frunte. Negăsindu-l, se liniștește. Deodată, fața-i tresare și pe ea se citește bucuria omului care a găsit un lucru nou, unic. Apoi notează în carnețel: „Sînt în mijlocul unor oameni care fac parte din rasa galbenă..." Și apropiindu-se de un grup, se recomandă radios:

— N. Mariș, geograf romîn. Țara noastră se află în continentul Europa. Vă rog să-mi spuneți și dv. pe ce continent, adică... cred că nu știți ce înseamnă continent, cum se cheamă pămîntul pe care locuiți?

In timp ce renumitul geograf romîn se străduia să fie înțeles, interlocutorii săi zîmbeau discret.

— Țara noastră se cheamă Mongolia — îi spune unul.

— Cum, cum? Mon-go-li-a. Ce nume! Formidabil! Apoi strigînd și pornind către aparat:

— Mulțumesc, la revedere, numele ț[illegible] dv. o să-l fac cunoscut lumii întregi...

...Acum din nou a aterizat într-o minunată poeniță din munți și pornește în expediție ca un adevărat alpinist. In carnetul său de însemnări apar nume noi: mușchi, licheni, rododendroni și alte plante. Bineînțeles că pe toate acestea le va face cunoscute lumii.

In munții aceștia însă, care oferă ochiului vederi de o rară frumusețe, era gata, gata să-și lase eroul nostru, viața.

..Urca greu pe piscul unui vîrf a cărui înălțime voia să o calculeze, cînd deodată... deodată a apărut înaintea lui un animal cu

coarne nemăsurabile. Eroul nostru înghețase. Uriașul animal a venit așa de aproape încît i-a atins mîna. Dar văzînd că în persoana de față are pe renumitul geograf N. Mariș, s-a îndepărtat.

— Mi-ar fi părut rău să mă prăpădesc — spuse N. Mariș — pentru că nu aflasem încă numele munților prin care colindam.

Ca prin minune însă a întîlnit un băștinaș de la care a aflat că acești munți se numesc Altai.

De aici, renumitul geograf a pornit spre est ca să dea de o mare căreia i se spune Mediterana. Aici însă n-a dat numai de una singură, ci de mai multe: a Chinei, a Japoniei și Oceanul Pacific. De Mediterană, nici vorbă. Și-a notat totul și-a pornit spre vestul continentului necunoscut. Pe drum a întîlnit-o și pe colega sa Beregoescu care se rătăcise.

Obosiți de atîtea surprize și noutăți, geografii noștri s-au întors în patrie. Iată-i, au aterizat. Se află în clasa a VI-a G a Școlii medii mixte din Simeria. Tovarășa profesoară l-a trimis pe renumitul geograf N. Mariș în bancă și i-a spus:

— Ai nota 2 și te rog pentru ora viitoare să înveți tot ce am făcut despre continentul Asiei

— Deci, A-SI-A — a silabisit Mariș.

Iată „marea" lui descoperire.

I. RANGA

La biblioteca satului

In încăperea cu miros de cerneală tipografică și hîrtie, a intrat o mogîldeață de copil de vreo 9 ani, cu o trăistuță petrecută sub braț. A rămas cu gura căscată la rafturile înțesate cu cărți, și de mirare, a uitat să mai dea bună ziua.

— Bine ai venit la noi, Costică — îl întîmpină vesel bibliotecarul. Ce-ți dorește inima?

— Iaca o carte, bîigui copilul, înroșindu-se. Pînă la urmă, alegerea a fost făcută și Costică Brînzei a plecat spre casă, ținînd cu grijă o carte care ne-a încîntat și nouă copilăria: „Capra cu trei iezi".

— L-ai văzut? mă întrebă bibliotecarul. Uite așa vine în fiecare zi cîte unul nou. Acu' vine fiul, acu' bunicul.

Inainte de înființarea G.A.S.-Țibucani, satul se număra printre celelalte sate înapoiate din raionul Piatra Neamț. Datorită venitului pe care-l are gospodăria, s-a făcut în sat o uzină electrică, o școală și multe alte construcții. Apoi colectiviștii s-au hotărît să construiască un club în care să se ruleze și filme și să fie și o bibliotecă. Primele cărți ale bibliotecii au fost cele 140 de volume donate de Olaru Vasile, un colectivist tînăr, căruia îi place să citească. Acum ea numără mai mult de cinci mii de volume. Pionierul Chițu Constantin din clasa a III-a a stîrnit la mulți colegi de-al lui curiozitatea de a veni să vadă și să-și aleagă cărți de la bibliotecă. La concursul „Iubiți cartea" pînă acum s-au înscris 14 participanți. Uneori, seara, sătenii vin cu mic cu mare în sala clubului și se încing discuții foarte aprinse pe marginea cărților citite. S-a întîmplat adesea ca în timpul discuțiilor fiul să nu fie de aceeași părere cu bunicul sau invers. Dar tocmai aceasta dă o notă de veselie și totuși de seriozitate discuțiilor

Și are bibliotecarul un obicei pentru care cititorii săi îl prețuiesc. Cînd cititorul înapoiază cartea, Olaru Vasile îl și întreabă:

— Ei, moș Toader, ți-a plăcut cartea?

— Mi-a plăcut, da vezi că n-am prea înțeles cutare sau cutare lucru.

— Dacă-i așa, hai să-ți spun eu.

Și așa toate nedumeririle se limpezesc.

Pionierii îi sînt adesea de folos lui Vasile Olaru. La serile literare ei întocmesc asemenea recenzii, încît a doua zi mulți cititori vin să ceară cărțile pe care ei le-au recomandat

Elena DRAGOȘ

ECHIPA de SERVICIU

Cînd Micloș Ana din clasa a VII-a a venit la școală, deși era numai ora 7,10, i-a găsit de acum pe Covaci Mihai dintr-a VI-a și pe colega ei Țintoi, așteptînd-o.

— Ai întîrziat, Ana — o luară cei doi în primire

— Ba n-am întîrziat de loc. Ați venit voi prea devreme. Hai să ne apucăm acum de lucru. In primul rînd să ne repartizăm posturile. Țintoi, tu unde vrei să stai?

— Eu știu? La ușa din curte...

— Bine. Eu rămîn pe coridorul de jos, iar Andrei să meargă pe coridorul de la etaj.

Numaidecît după această scurtă convorbire, fiecare își luă în primire postul, căci nu mai era vreme de pierdut. Copiii începeau să vină la școală.

La ora 8 fără 15, toată lumea se afla în curte pentru „minutul de gimnastică". Aceasta și pentru că cei trei din echipa de servici și-au făcut cum trebuie datoria. I-au încolonat pe copii pe clase și toată lumea a ieșit în ordine.

Incă nu sunase de intrare cînd Micloș s-a întîlnit nas în nas cu o fată slăbuță, negricioasă, care ieșea de la magazia de material didactic ducînd într-o mînă un glob, iar în cealaltă o hartă mare.

— Bună dimineața, Micloș, a salutat-o fetița.

— Bună dimineața, Aurica, i-a răspuns Micloș

Niculescu Aurica se ocupa în ziua aceea de pregătirea materialului didactic pentru orele de curs. E una din responsabilele cele mai conștiincioase.

Cînd a sunat de intrare, nimeni nu mai era pe afară. Orele de curs începuseră

★

Primii care trebuie să fie pe coridor imediat ce clopoțelul anunță recreația, sînt cei din echipa de servici. Sarcina lor este să vegheze la curățenia claselor, a coridoarelor. Ferestrele se deschid larg, ca să intre aer și toată lumea merge la joacă, în curte Se mai întîmplă și mici necazuri. E firesc. Altminteri n-ar fi nevoie nici de echipă de servici.

De pildă, Micloș a avut o mică ciocnire cu Atanase Graur dintr-a III-a. Acesta n-a vrut să se șteargă pe picioare și a intrat așa în clasă. Bineînțeles că a fost poftit afară și s-a întors cu ghetele curate.

Tot cu unul dintr-a III-a s-a certat și Țintoi. Cel în cauză, pe nume Bărbulescu, obișnuiește să-și uite mîncarea în clasă. De astă dată i s-a înfundat. Cu toate rugămințile, Țintoi a fost neînduplecată și Bărbulescu a rămas nemîncat pînă la recreația viitoare. De, disciplina-i disciplină!

După ultima oră, echipa predă serviciul celor de după amiază. In fotografia noastră am surprins-o pe Țintoi în momentul în care îi punea banderola lui Mirici Vasile din clasa a II-a. I-a amintit ce are de făcut, apoi și-a luat rămas bun și a plecat spre casă.. Iar Vasile, a rămas în continuare la postul lui, gata să-și facă datoria.

Tesac—Timișoara.

AL. MIHU

Controlul de calitate a dat „BUN"

Cine intră numai odată în cercul de legătorie, nu poate să uite repede pe meșterii legători de aci. E drept că unii dintre ei nu-s mai mari de-o șchioapă, dar lucrul lor îi face cunoscuți în toate cercurile de la Casa pionierilor și chiar în întreg orașul Craiova

Și într-adevăr, cînd te afli în mijlocul lor vezi bine că-și merită faima. In tot atelierul n-ai să găsești un lucru ne-la-locul lui. Este un bun obicei cu care băieții sînt acum învățați.

— Mașinile, materialele, sculele, trebuie să-și aibă întotdeauna locul bine stabilit, le-a spus profesorul lor — maistru cu experiență de 30 de ani în legătorie.

De ce credeți că am amintit în primul rînd de lucrul acesta? Pentru că am aflat că la început copiii au avut mult de furcă cu cei dezordonați care făceau numai încurcături, plimbîndu-se cu materialele din loc în loc. Și fiindcă ne-am adus aminte de început, trebuie să spunem că și mai greu a fost cu cei care nu se împăcau cu matematica Aceștia făceau și mai mari încurcături și risipă de hîrtie.

Profesorul i-a pus de multe ori la încercare pe băieți. Le-a dat tot felul de calcule de suprafețe.

— Să presupunem că am primit o comandă — le-a spus el. Ni se cere să lucrăm 200 de blocnotesuri de 10 cm. pe 17 cm, din 30 coale de hîrtie de 61 cm pe 86. Este posibil?

La o asemenea întîlnire cu matematica, copiii nu s-au așteptat. Unul chiar a dat bir cu fugiții și a plecat în căutarea unui cerc „mai ușor" (unde nu e vorba de matematică) Ceilalți însă au învățat multe pînă acum. Ei știu să facă pungi pentru farmacii cutii diferite și blocnotesuri. Calculatorul nu mai dă greș iar controlul de calitate și-a luat rolul în serios. Cînd l-am întrebat cine lucrează mai bine, m-a privit atent și s-a gîndit puțin. Apoi s-a apropiat de masa de la perete și a luat un pachețel din vraful de carnete. Cu ochi de „expert" a controlat „execuția lucrării" și a zis ca pentru sine: bun. Văzîndu-mă că aștept verdictul, a citit numele de pe hîrtia cu care erau legate carnetele: Sfredel Virgil. clasa a VII-a S.M 2. Așa au fost pomenite și numele lui Leonardo, Romel și Florin.

Și să nu credeți că acest controlor de calitate se grăbește cu laudele. Dimpotrivă, e dispus mai curînd să vadă rebuturi la tot pasul De la o vreme, însă, cu toată exigența lui nu mai poate să spună decît: bun! Băieții s-au pregătit să primească cum se cuvine comanda nr 1.

Florica BALAN

Mihail Stoian

Cum am scăpat de Bălana

— fragment din „Mică e vacanța mare" —

Publicăm mai jos un fragment din romanul umoristic „Mică e vacanța mare", de MIHAIL STOIAN, care va apare curînd în Editura Tineretului. Nică, un mic brăilean, eroul principal al cărții, trece de-a lungul romanului prin nenumărate întîmplări hazlii, din care se alege pînă la urmă cu mulți prieteni de nădejde. Pînă aici însă calea a fost lungă și anevoioasă. Iată-l pe Nică abia venit în Bărăgan, față-n față cu un dușman aprig, de care reușește să se descotorosească în chip fericit.

★

Mi-am lăsat gazda singurică, în bucătărie. N-am pășit bine în ogradă, c-am simțit ceva foșnind pe-aproape.

— Bălana ! abia am cutezat să șoptesc, înlemnind.

Cățeaua a lătrat, dînd să mă înhațe...

— Stai, Bălano ! Sînt eu...

...Cît i-am vorbit, n-a mai lătrat. Tăcînd însă de spaimă, s-a repezit iar, amenințătoare

— Ham, ham !

Așa mi-am amintit de ciudățenia Bălanei, care nu latră și nici nu mușcă dacă-i vorbești Și-am început să turui :

— Drăguță... Bălănuțo... De ce nu mă mai recunoști ?... Sînt băiatul tatii... Am și eu acasă un cîine... Breazu îl cheamă... Am să-i pomenesc de tine...

Cățeaua stătea liniștită, dar eu nu știam ce să mai scornesc, căci pare-se, de astă dată, tăcerea era de argint și vorba de aur. Nu mă înduram s-o chem pe lușa Brîndușa, să spună despre mine că-s fricos. Cît am stat ca mutul, cățeaua a mîrîit, înaintînd. In întuneric, ochii îi licăreau straniu. Apoi a lătrat o dată, de două ori, s-a arcuit, gata să sară asupră-mi. Incolțit, m-am hotărît fără întîrziere : îi voi spune Bălanei, la repezeală, toate poeziile pe care le știam de la școală. Iute, am prins să recit cît mă ținea gura :

„Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vînt,
Cu crengile la pămînt ?!"

Bălana s-a potolit ca prin farmec și-a început să dea din coadă. Am prins curaj :

„De ce nu m-aș legăna,
Dacă trece vremea mea !
Ziua scade, noaptea crește
Și frunzișul... ă-ă-ă... rărește
Și frunzișul... și frunzișul..."

Nu știam mai departe versurile. Bălana a și ciulit urechile. Mă treceau nădușelile. Nemaiavînd încotro, am trecut la alta :

„Prin vișini, vîntul în grădină,
Cătînd culcuș, mai bate-abia
Din aripi și-n curînd s-alină,
Iar roșul mac închide floarea .
Din ochi clipește-ncet cicoarea
Și-adoarme apoi și ea..."

Cățeaua pusese botul pe labe, mulțumită că-i vorbesc. Folosind împrejurarea, am încercat să mă furișez tiptil, tiptil, de-a-ndărătelea, cînd hop ! o văd că țîșnește după mine ca o săgeată. Eu sînt repede nu numai de picior, ci și de gură !

„Eu cred c-a adormit
pădurea.
Căci ziua-ntreagă-a tot cîntat
Și tace acum gîndind aiurea
Se-ntunecă prin văi cărarea
Sub dealuri amurgește zarea.
Și-i umbră peste sat..."

Prevăzătoare, cățeaua rămăsese în picioare, gata să mă înhațe. Mă chinuiam fără rost să-mi readuc în minte versurile ce urmau și blestemam ceasul nenorocit în care nu-mi învățasem poeziile așa cum se cuvenea Bine mi-ar fi prins acum ! Bălana, nemulțumită că uit cu cine am de-a face, odată și-a luat avînt și... mi-am salvat piciorul în ultima clipă, ridicîndu-l. N-am mai îndrăznit să-l pun la loc și așa, într-un picior, ca un cocostîrc, am început ultima poezie ce-o mai știam :

— *„Tu ești Mircea ?"*

Bălana a mîrîit, însfîrșit numai pe jumătate.

— *„Da, împărate !*
— *Ai venit să mi te-n-*
chini,
Să nu schimb a ta coroană
într-o ramură de spini ?"
— *„Orice gînd ai, împărate, și oricum vei fi sosit,*
Cît sîntem încă pe pace,
eu îți zic : „Bine-ai venit !"

Aici m-am împotmolit, căci poezie știută pe de rost pînă la capăt nu mi s-a întîmplat să spun, încă, niciodată. Cățeaua mă măsura cu ochii de jeratic. Eram în mare bucluc. Sleit de puteri, am început aceeași poezie de la capăt :

— *„Tu ești Mircea ?"*

— Frumos, tare frumos!... Marș, potae ! m-au dezmeticit, trezindu-mă din coșmar, vorbele ocrotitoare ale tușii Brîndușa, răsărită pe neașteptate, din întuneric, lîngă mine.

Bălana s-a îndepărtat...

— Frumoase poezii cunoști, m-a lăudat gazda noastră.

— Cum ?! Le-ai auzit pe toate ?! am făcut eu o mutră neroadă.

— Pe toate. Cît pe ce să-mi dea și lăcrămile, ascultîndu-le. Mi-adusei aminte de bărbatu-miu... Lui tare îi mai plăceau de-alde astea.

— Bine, dar pe Bălana n-ai văzut-o cum îmi dădea bineţe, gata, gata să mă vînture ?

— Așa-i ! Că de la o vreme tare-s zăpăcită. Uitai să-ți zic că dădui Bălanei drumu' din lanț. Dar nu mușcă ea, așa cu una, cu două. Și cînd are ce asculta, e mai blîndă ca un mielușel...

Mesajul unui oaspete

In zilele acestea, poetul ceh Jindrich Hilcer e oaspetele țării noastre, ai cărei oameni vrea să-i cunoască, spre a scrie despre ei. Tovarășul Hilcer, care a vizitat și redacția noastră, iubește mult copiii. El v-a adresat un mesaj, un salut de prieten mai mare, pe care îl publicăm aici :

IUBIȚI PIONIERI ROMINI,

Străbat pămîntul vostru și cunosc cultura lui specifică, faptele lui eroice, gloria istoriei lui, sufletul minunat și curat al oamenilor lui. Tocmai oamenii voștri mă interesează cel mai mult, generația voastră nouă, vlăstarele tinere care sînteți voi. Doar tot ca și noi vă străduiți pentru o viață mai bună și nu obosiți în a adînci adevărul ei.

Voi, tinerii, sînteți aripile pămîntului romînesc, de voi depinde cît de sus se va înălța mîine patria voastră. Am văzut, dragi pionieri, cît de silitor învățați, cît de îndemînatici sînteți la treabă, cît de vesel cîntați, cu ce sete iubiți poezia și cu ce nerăbdare așteptați operele poeților și artiștilor.

Fiți buni patrioți, tinerii mei prieteni, deoarece numai astfel veți fi oameni adevărați.

Jindrich HILCER

Și iată și una din poeziile tovarășului Hilcer, scrise despre patria noastră :

MI-S DRAGI....

Dragi mi-s aceste meleaguri
a voastre,
Munții mi-s dragi, ei au piscuri
albastre,
Scump mi-i norodul ce scut
neînfrînt
Veacuri de-a rînd fu acestui
pămînt.

Drag mi-i și vuietul
mării-n spumate ;
Ea mi-a vorbit despre faptele
toate
Durate ca-n basme de-ai voștri
voinici,
Și ea mi-a cîntat bucuria
de-aici...

Jindrich HILCER

ALBĂ CA ZĂPADA

Cine nu cunoaște povestea frumoasei și bunei prințese cu părul ca abanosul și ochii ca de cicoare, povestea Albei ca Zăpada ?

In pătratul nu prea mare al scenei pentru păpuși, într-un decor de basm, i-am întîlnit pe toți eroii poveștii : pe Albă ca Zăpada, cu chipul ei delicat, nespus de frumos; pe trufașa regină, pe cei șapte pitici : Botosul, Mîncăciosul, Fricosul, Urechilă, care-s așa precum i-arată numele.

Și fiindcă voi cunoașteți basmul, am să vă povestesc despre... Dar mai bine ascultați:

...Am intrat la Teatrul „Țăndărică", nu pe acolo pe unde intrați voi, dragi spectatori, ci pe o ușă anume, pe unde intră numai artiștii. Voiam să-i găsesc pe cîțiva din artiștii nevăzuți care dau viață spectacolului Albă ca Zăpada.

— Arătați-mi, vă rog, drumul spre Albă ca Zăpada — sau ca să fiu mai precisă — spre tovarășa Ioana Constantinescu. (Ioana Constantinescu, Laureată a Premiului de Stat, a lucrat păpușile pentru basmul „Albă ca Zăpada").

Am găsit-o între prietenii ei — păpușile; mai mari și mai mici, cu rochii galbene și azurii, cu flori în păr, cu obraji strălucitori. Am intrat îndată în vorbă cu această, „mamă a păpușilor":

— Vă rog să-mi spuneți, cîte ceva, pentru cititorii gazetei noastre, despre Albă ca Zăpada.

— De la început m-am gîndit ca în Albă ca Zăpada să întruchipez bunătatea, nevinovăția, puritatea sufletească și, se-nțelege, frumusețea fizică. Nu voiam să aduc în fața copiilor o păpușă neînsuflețită — frumoasă la chip. Mi-era frică ca părul negru, negru întunecos, să nu-i dea asprime. Și atunci am găsit soluția. I-am făcut niște ochi mari, adînci, albaștri, care privesc cu blîndețe, cu încredere în jur. I-am făcut apoi o rochie ușoară, subțire ca o boare. Mie mi se pare că Albă ca Zăpada cînd apare pe scenă aduce cu sine multă gingășie...

— N-ați avut o muncă prea ușoară !

— Nu, n-a fost deloc ușor. Am lucrat o păpușă în opt feluri pînă cînd i-am dat adevăratul chip. Ba nu-mi plăceau ochii, ba gura, ba părul. Mereu îi găseam un cusur. Și-ți spun drept, cînd am terminat-o, mă uitam la ea și mi se părea că-mi zice : Da, să știi că eu sînt acum cu adevărat Albă ca Zăpada.

— Dacă nu vă rețin prea mult, v-aș ruga să-mi spuneți cîteva vorbe și despre mama vitregă.

— Da, cu plăcere. Deși, hotărît lucru, nu mi-a fost prea ușor să-i dau viață acestei regine plină de răutate dar cu chipul neobișnuit de frumos. Frumusețea ei nu trebuie să placă și tocmai aici a fost greul. M-am gîndit mult la momentul cînd Albă ca Zăpada se închina în fața reginei, plină de încredere, de naivitate și totuși chiar în acel moment regina hotărăște s-o piardă pe fetiță, s-o omoare. Răutatea, invidia, fățărnicia, toate trebuiau să se întruchipeze în frumusețea rece a reginei.

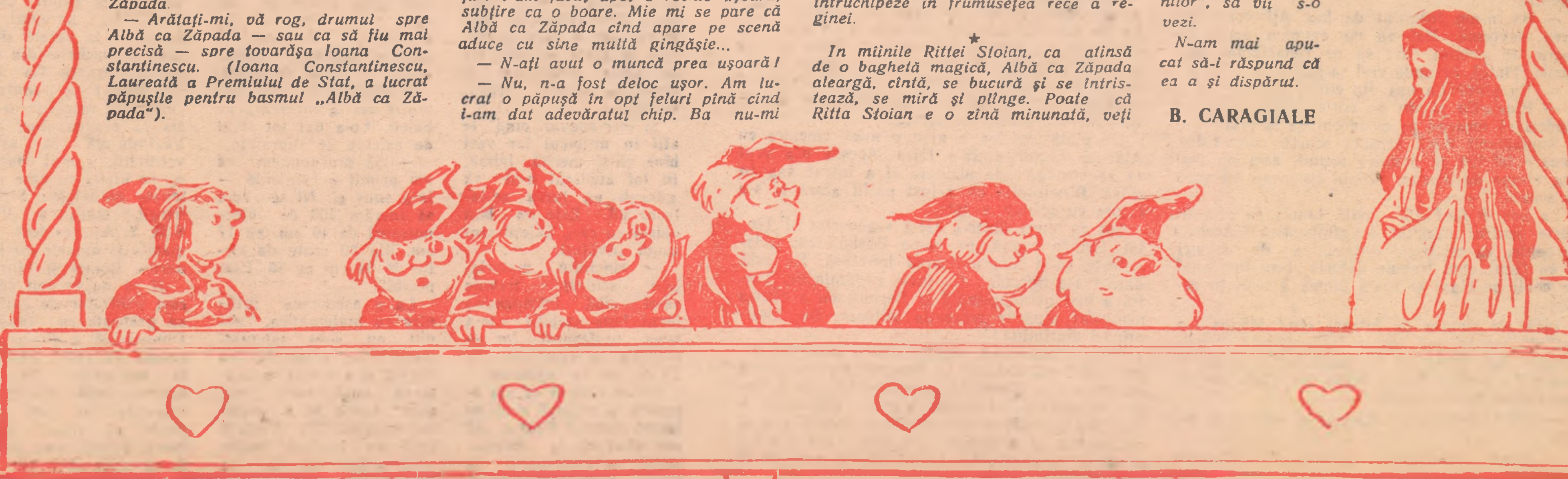
★

In mîinile Rittei Stoian, ca atinsă de o baghetă magică, Albă ca Zăpada aleargă, cîntă, se bucură și se întristează, se miră și plînge. Poate că Ritta Stoian e o zînă minunată, veți crede. Nu. E o mînuitoare de păpuși. Am găsit-o prinsă în mii de treburi. Atît mi-a spus despre Albă ca Zăpada :

— Am vrut să-i păstrez mersul sprinten, mișcările gingașe, domoale, mișcarea sfioasă a capului. Iți spun drept, o îndrăgesc mult pe Albă ca Zăpada. Deși am repetat luni în șir și m-am obișnuit cu ea, mi-e tot atît de dragă ca în copilăria mea. Să nu rîzi de mine, dar în momentul cînd mama vitregă, în chip de vrăjitoare, o ademenește cu pieptenele bătut cu nestemate, dar otrăvit, îmi vine să-i strig: „Nu te duce Albă, nu te duce, alung-o pe babă". Și apoi de parcă i-ar fi părut rău de mărturisire, îmi spuse : „La revedere, mă grăbesc. Acum lucrez la o poveste frumoasă pentru cei mici „Lanțul minunilor", să vii s-o vezi.

N-am mai apucat să-i răspund că ea a și dispărut.

B. CARAGIALE

Redacția și administrația București Piața Scînteii, tel 7.61.00, 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.